

SÅDAN FÅR VI STYR PÅ FREMTIDENS INDVANDRING

Af Asger Aamund, den 22.11.19

I den løbende debat om indvandring og integration hører man ofte fra kulturradikale og venstrefløjsere, at Danmark er et afstumpet landsbysamfund, der lukker sig om sig selv. Dette er en syg og søgt påstand, al den stund Danmark som andre europæiske lande politisk og kulturelt er hullet som en si, hvad vi kun skal være glade for. Som resten af kontinentet har vi også lade os kristne, vi absorberede reformationen, renæssance, barok, enevælde, rokoko, oplysningstid, romantik, arbejderbevægelse og folkestyre ligesom det øvrige Europa. Vi har med succes integreret hollandske gartnere, tyske kartoffelbønder og en stor mængde jøder, ungare, iranere og jugoslaver. Kan vi ikke snart få aflivet myten om den fremmedfjendske dansker?

I Finansministeriets økonomiske rapport fra april 2017 opgøres det, at ikke-vestlige migranter og deres efterkommere påvirker de offentlige finanser negativt med 33 milliarder kroner om året. Dette tal er imidlertid smukt friseret af Finansministeriet, som har været så venlig at fratække skatter og afgifter indbetalt af migranterne. I analysens bilag dukker den reelle udgift frem, som er på 78 milliarder kroner. Denne vanvittige sum afslører ubarmhjertigt, at indvandring og integration er en tordnende fiasko. En fuldstændig uacceptabel byrde på de plagede skatteydere, som må hoste op med 78 milliarder kroner hvert evige eneste år mange årtier frem i tiden. I erhvervslivet placerer man et ansvar. I den offentlige forvaltning fordeler man ansvaret og helst så bredt, at netop ingen kan drages til ansvar, hvad vi har mange gode eksempler på. Men vi kan dog konstatere, at vi står med en generation af politikere og embedsmænd, der har orkestreret indvandringen som en flok diletanter, og som har præsteret en samfundskriminel omgang med borgernes konfiskerede indtjening. Mon ikke vi kan gøre det bedre?

Vi skal nok ikke gøre os håb om at mindske omkostningsbyrden fra de allerede herboende indvandrere. Årtiers politisk uforstand og manglende indsigt og ansvarsbevidsthed har bragt os i fedtefadet og her bliver vi siddende. Men det er stadig muligt at etablere en nødvendig indvandring af kompetente migranter, der kan forsørge sig selv og deres familie, mennesker der tilegner sig det danske sprog og som acceptere den demokratiske retsstat. Sådan var det også engang før verden gik af lave: Som ung økonomistuderende arbejdede jeg en sommerferie som volontør på VW-samlevognsfabrikken i München. MAHAG beskæftigede flere tusinde medarbejdere, hvoraf de fleste var grækere, jugoslaver og tyrkere. Disse gæstarbejdere havde indgået en tre- eller femårig kontrakt med firmaet, hvorefter de blev hjemsendt. Der var ikke noget, der hed familiesammenføring. Arbejderne boede billigt under kasernelignende forhold, hvad der tillod maximal opsparring. De blev ansat som ufaglært arbejdskraft, men fik lønforhøjelse i takt med erhvervelse af faglig kompetence. Arbejderne kunne efter kontraktens udløb rejse hjem med en pæn pose penge, en brugt folkevogn og med faglige færdigheder, så de kunne etablere et moderne autoværksted eller skaffe sig en stilling som værkfører eller forvalter på en fabrik. En god handel for alle.

I industrien, hvor jeg kommer fra, bruger vi ofte en arbejdsmetode, man kalder for 'The Green Field Concept', altså 'Forfra På Den Grønne Mark'. Vi planlægger, hvordan vores virksomhed skulle se ud, hvis vi skulle begynde helt forfra på herrens mark og ikke tage hensyn til den bestående organisation eller struktur. Befriet for vanens spændetrøje og tunnelsyn kan vi ofte producere nytænkning og konstruktive planer for forenkling og modernisering af organisation og processer. Lad os antage, at vi kunne gøre det samme med migration og integration. Hvad ville det så føre til? Løsladt fra konventioner og katastrofale politiske beslutninger, ville vi vende tilbage til kontraktansættelse ligesom med fortidens gæstarbejdere: Kompetente udlændinge er velkomne, hvis de kan opvise en kontrakt med en dansk arbejdsgiver. Hvis de vil have familien med, må de selv betale. Vi indfører den eksisterende forskerindkomstskat på 25 procent

for alle migranter i arbejde gældende for fem år. Til gengæld skal de selv tegne en helbredsforsikring. Når kontrakten udløber, rejser de tilbage med mindre, den bliver fornyet. Efter ti år skal de kunne søge om permanent opholdstilladelse og eventuelt statsborgerskab. Denne ordning ville producere fleksibilitet og en ny generation af migranter, der er selvforsørgende og bidrager aktivt til den nationale velstand i stedet for at årelade den. Vi får det, vi har så hårdt brug for: en ny begyndelse.